

DE WETTEN VAN HERMES TOEGEPAST IN HET DAGELIJKS LEVEN

De wetten van Hermes bestaan eigenlijk niet. Een vreemde opmerking voor een lezing als deze. Zelfs de Hermes Trismegistos, die als dé man van deze wetten wordt gezien, is in feite een legendarische figuur, een soort verzamelnaam voor een groot aantal werken en magische en esoterische erkenningen, die door zeer vele mensen in zeer lange tijd zijn gemaakt.

Ik moet dit wel voorop stellen, opdat u de hermetica (de besloten leer) niet zult zien als een product van één bepaalde mens of misschien zelfs van een bepaalde bode der goden.

Deze wetten op zich zijn alle betrekkelijk eenvoudig, maar ze hebben één nadeel: elk van die wetten heeft een dubbele bodem. Wil je er praktisch gebruik van maken, dan zul je dus moeten beseffen waar hier eigenlijk de truck zit. Laten we beginnen met een van de eenvoudigste verklaringen die er bestaan;

"Alle leven is oneindig, en mede: alle oneindigheid is leven." Dat bestaat onder de wetten van Hermes. Maar wat betekent dat eigenlijk? Je kunt zeggen: Alle oneindigheid is leven. Je kunt zeggen: Alle leven is oneindigheid. Wat heb je daaraan in de praktijk? Wel, in de praktijk kun je dit zeggen: Alles behoort tot de oneindigheid zolang het in de één of andere vorm is of kan zijn. Daar die oneindigheid leven is (een kracht), kan uit alles, wat er rond ons bestaat en tot de oneindigheid behoort, leven worden geput. Hier is dus eigenlijk de schijnbare vaststelling alleen maar een feit t.a.v. de kosmos. Men stelt: De praktijk is: het scheppen van een verhouding tussen de mens en de wereld; tussen de totaliteit a.h.w. en het brokstuk daarvan dat zich individu noemt. We zullen in alle wetten iets dergelijks ontdekken.

Misschien zou ik er goed aan doen hier op bekend terrein te beginnen bij de Tabula Smaragdus, die een van de belangrijke erfdelen is van de hermetica. Terzijde latend wat er allemaal omheen staat (het is een mooi gestelde verklaring) komt het hierop neer: "Zo boven, zo beneden; zo beneden, zo boven." Dat is allemaal heel goed, maar wat is beneden en wat boven? Dat in de eerste plaats. Kennelijk is wat boven is het macrokosmische, beneden is het microkosmische. Dat zijn moderne termen. Wat ligt er in rangorde boven ons en wat ligt er in rangorde onder ons? Er wordt gezegd; Deze zijn gelijk. Als ik dus zeg: Het totaal materiële Al is gelijk aan en gedraagt zich b.v. als een amoëbe, dan stel ik iets wat volgens de hermetische wet aanvaardbaar is. Hiervan kunnen wij natuurlijk alleen gebruik maken, indien we ons realiseren dat alles, wat we na zijn en doen - zowel in de lagere als in de hogere wereld - gelijk moet bestaan. Misschien niet direct qua vorm, maar dan toch zeker qua betekenis. In de hermetica werken we eigenlijk niet met vormen en omschrijvingen, we werken met betekenissen.

De uitdrukking van alles, wat er in de hermetische wetten zit, is een uitdrukking van verhouding; dus de wederkerige betekenis der feiten. Vandaar "zo boven, zo beneden, zo beneden zo boven." Nu krijgen we hier de praktische mogelijkheid: Indien alle waarden, die hier boven mij bestaan (dus in de grote wereld of de wereld der goden), gelijktijdig ook beneden mij bestaan, tot zelfs ver beneden het microkosmisch vlak, dan zal alles wat ik nu ben altijd terug te vinden zijn op elk niveau. Dan kan ik op dit vlak mijzelf veranderen en daarmee voor mij veranderingen tot stand brengen op elk niveau. (Dat is misschien nog niet praktisch genoeg, maar ik kom er desnoods nog op terug.)

Dan is een van de wetten, die we in de hermetica steeds weer aantreffen, er een van wachtwoorden. Dat klinkt misschien wat gek, maar dat komt waarschijnlijk uit de z.g. tabletten of papyri van Thoth, waarin alles eigenlijk neer komt op een naam. Die regel zegt dit:

"Waar ik de naam ken, beheers ik het wezen. Waar ik het wezen beheers, ken ik de naam."

U ziet weer, dat eigenaardige switchen. We vinden dat in een groot gedeelte van de hermetische wetten. Dat is ook wel weer begrijpelijk, omdat het gaat om een relatie.

Indien ik iets beheers, dan moet ik de naam ervan kennen. De naam is niet, zoals u misschien denkt, de roepnaam. Het is de uitdrukking van het wezen. Ik zou hier eigenlijk moeten omzwaaien naar een heel ander onderwerp en u moeten vertellen hoe woord- en letterbetekenis samen oorspronkelijk een eigenschapsomschrijving waren, waarbij b.v. olifant oorspronkelijk waarschijnlijk iets is geweest wat betekende: zeer groot grijs beest op 4 dikke poten met een slurf vooraan, 2 heel grote oren en een heel klein staartje, dat alles vertrappt en sterker is dan al het andere. De naam is dus eigenlijk niets anders dan de weergave van het wezen.

Als ik zeg. Iemand heet Jan, dan zegt dat niets. Dat is zijn naam. Maar als ik van iemand weet wie hij werkelijk is, ik ken zijn eigen naam (de naam van zijn soort, van zijn wezen), dan weet ik ook wat die mens drijft. Ik weet wat hij kan doen en wat hij niet kan doen. Ik zal dus gebruik kunnen maken van zijn eigenschappen, omdat ik ze ken. In deze zin moet u dus "naam" verstaan, als die opduikt in de hermetische wetten en wetenschappen. De moeilijkheid daarbij is deze: In de praktijk heb ik er niet voldoende aan om de naam van iets te kennen. Zelfs indien ik het hele wezen ken, moet ik het ook nog weten te veranderen in hetgeen ik hebben wil.

Nu is de vorige wet, die ik u noemde, de mogelijkheid om alles te zien als eenheid, om elke kracht die ik heb op elk niveau tot uitdrukking te brengen en omgekeerd, eigenlijk weer de aanvulling van dit wetje dat zegt: Als ik de naam ken, dan beheers ik het; want dan ken ik de relatie waarin het of hij/zij staat tot de totaliteit. Door die te veranderen - al is het nog maar zo weinig - ontstaat er wat de alchemist noemt: de transmutatie. Er ontstaat dus een wezensverandering, waardoor de betekenis - ongeacht de naam - in het totale scala van waarden tijdelijk een andere wordt. Dat tijdelijk moet u ook onthouden, want de meeste mensen denken dat je iets definitiefs kunt veranderen. Maar in de hermetische, leer heet het aldus:

"Al is zo het is; en niets zal zijn anders dan het was."

Een uitspraak overigens die zeer waarschijnlijk van betrekkelijk late origine is, vermoedelijk van de Alexandrijnse filosofen. Maar het hoort onder de hermetica. Bij deze uitspraak probeert men duidelijk te maken: Alle dingen blijven in wezen zichzelf gelijk. Men kan het verschijnsel (de uiting van het wezen) veranderen, maar niet het wezen zelf. In de praktijk betekent dit voor ons heel eenvoudig: probeer nooit jezelf te veranderen, daarmee kom je toch niet verder, maar probeer de uiting van datgene, wat je werkelijk bent zodanig aan te passen, dat je in de uiting een zekere harmonie vindt met het andere.

Nu komen we vanzelf in de meer ingewikkelde structuren terecht. We vinden dan de formules van harmonie. Die zijn oorspronkelijk Egyptisch. Ze zijn later uitgewerkt eerst door de priesters van Re, daarna door de geleerden van de Serapisdienst en ten slotte geformuleerd, eigenlijk voor het eerst, in vaste verhoudingsuitdrukkingen door de Pythagoreeën.

Die wetten van harmonie zouden we in vele formules kunnen uitdrukken, maar ik geloof dat het voor het merendeel van u minder prettig zou zijn. Ik zal dus proberen ze te omschrijven:

1. Elke waarde in het leven is vergelijkbaar met een trilling. Elke trilling wekt resonanties, die een eigen waarde hebben, maar altijd ten aanzien van de hoofdtrilling harmonisch zijn. Al wat een trilling brengt in haar totaliteit, zal in delen verdeeld andere tonen kunnen voortbrengen.

Daar, waar een trilling aanwezig is, zal alles mede in trilling komen.

Nu zult u zeggen: Wat moet je daar nu mee doen? Het is eigenlijk heel eenvoudig, zoals trouwens elke basis van de hermetica op zichzelf eenvoudig is. Een trilling kan een geluid zijn, het kan licht zijn, het kan een gedachte zijn, zelfs leven wordt in de hermetica over het algemeen als trilling uitgedrukt. Als er nu één waarde actief is, dan zal al het andere gaan meetrillen. Denkt u maar aan het resoneren in een piano. De trilling van elke snaar in de piano of van elk wezen zal in de eigen gaardheid liggen. Alles komt dus in beweging, niets is er wat zich er helemaal aan kan onttrekken; en datgene, wat harmonisch is met de groepstrilling, komt tot een versterkte uiting in zijn eigen toonaard.

U zult zeggen: Dat is heel erg ingewikkeld. Nee. U gelooft misschien in astrologie. Waarom zou een bepaalde constellatie planeten iets kunnen betekenen voor een mens, indien er geen relatie zou zijn? We kunnen die relatie uitdrukken zoals we willen, maar de ouden zeiden: Die

sterren zijn wezens. Deze wezens zenden een trilling uit en zij zullen diegenen het sterkst beïnvloeden, die op de een of andere manier harmonisch zijn met de ontstane constellatie. Dat kun je zien als iemand in zijn horoscoop een bepaalde constellatie heeft. Treedt die weer op; dan zal hij daardoor veel sterker worden beïnvloed dan iemand, die in die huizen en in die sterrenverhouding praktisch niets heeft staan. Dat is zelfs in de astrologie logisch. Wanneer dus die harmonie optreedt, dan kan ik er iets mee doen, ik kan er rekening mee houden. Hier geldt dus:

De grondwaarden van mijn wezen zijn voor mij gelijktijdig de maatstaf voor de invloed, die ik uit de buitenwereld kan verwachten. Dat wil zeggen, dat ik:

Elke invloed uit de buitenwereld beter zal kunnen begrijpen, als ik weet dat ze van buiten komt. Ik zal begrijpen, dat waar die beïnvloeding op mij inwerkt, ik omgekeerd - want het is deel van mijn wezen - ook het andere sterk kan beïnvloeden.

Ik weet waar ik wat tot stand kan brengen en waar ik dat niet kan, en ik weet heel vaak zelfs hoe. Dat is dus ook weer een betrekkelijk eenvoudige waarde. Maar nu staat er bij dat je als je een grondtoon hebt je die toon kunt veranderen in trillingswaarde door a.h.w. delen daarvan in de trilling uit te schakelen. Dat klinkt misschien buitengewoon moeilijk, maar denkt u eens aan een gitarist of violist, die een snaar verkort en daardoor een andere toon krijgt, dan weet u wat er wordt bedoeld. Wat hier nu het geval is:

Ik heb een persoonlijkheid. Die totale persoonlijkheid is natuurlijk harmonisch met een bepaald aantal waarden in de kosmos. Ik kan echter een deel van die persoonlijkheid uitschakelen; ik kan die dus tijdelijk proberen tot rust te brengen. Wat er overblijft, zal dan weer de harmonieën kunnen kweken op een terrein waar mijn oorspronkelijk wezen dat misschien niet kan doen. Of om het nog eenvoudiger en heel praktisch te zeggen: Indien u een zeer veelomvattend begrip heeft en u spreekt met iemand, die dat niet bezit, moet u eerst begrijpen dat de ander een beperkter begrip dan u heeft en dat u uw begripsvermogen tijdelijk moet terugbrengen (met behoud van uw kennis) tot datgene wat de ander bezit. Een goed onderwijzer is iemand, die niet alleen het peil constateert van zijn gehoor, maar die ook nog in staat is zijn kennis te herleiden tot de termen van het intellect van de aanwezigen.

Hier hebben we dus een omschrijving van wat er mogelijk is gekregen. Ik kan mijzelf veranderen. Maar indien ik mijzelf kan veranderen - en nu krijg je weer het typische - kan ik dus ook mijn invloed op al het andere veranderen. Zo boven, zo beneden; zo beneden, zo boven. Hier zit dus in: Als ik weet, dat er boven mij een totaliteit bestaat die meer omvat dan ik, dan kan ik bepaalde delen van mijn wezen uitschakelen en daardoor een gerichte harmonie krijgen met bepaalde delen van dit hogere. En daar alle leven kracht en alle kracht leven is (eeuwigheid is leven), kun je ook zeggen: Ik kan de kracht en de geaardheid van de kracht, die ik wil scheppen of ontvangen, bepalen door de wijze, waarop ik uit het totaal van mijn wezen en mogelijkheden een bepaald doel activeer met gelijktijdige uitschakeling (dus tot rust brengen) van het verdere. Dat dit praktisch betekenis heeft, zullen we straks zien. Op de praktijk ga ik dadelijk nog iets verder door.

De hermetica heeft zich dus steeds verder uitgebreid. Uit die hermetica zijn allerhande vormen van kennis voortgekomen, die op het ogenblik gewoon wetenschap heten. Er is veel uit voortgekomen dat nu occultisme heet en een van de directe kinderen van die wetenschap is de z.g. mystieke alchemie. Let wel, niet de alchemie in algemene zin, want die is eigenlijk een experimentele wetenschap geworden, waarbij het laboratorium eigenlijk dient om resultaat te bereiken en niet slechts als vergelijkingswaarde voor een geestelijk proces.

In de mystieke alchemie heeft men n.l. geprobeerd, zij het dan vaak in chemische termen, om te omschrijven wat er in mij aanwezig is en wat er in mij kan gebeuren. Daaruit moeten we toch ook een paar wetten lichten, omdat zij m.i. het wezen der hermetische wetten weergeven en in feite daarvan een goede uitdrukking zijn:

Ten eerste: De wijze, waarop ik de verschillende erkende krachten of elementen in mij samenvoeg, bepalen wat ik vanuit mij voortbreng.

Ten tweede: De alchemist zegt. "Als ik de zwavel in de juiste verhouding meng(nu moet u niet vergeten, dat zwavel in de nu bekende alchemistische terminologie ruim 20 betekenissen heeft en er vroeger bijna 60 had). Wij zouden dus beter kunnen zeggen: Als ik het

levenselement of het duistere (dat kan men ook voor zwavel zeggen) in de juiste verhouding toevoeg aan datgene, wat ik in mij bezit en mij door de wil richt op het leven (het vuur), dan zal ik door de emotie en het verstand kunnen bepalen wat ik maak uit hetgeen ik bezit. Om het eenvoudiger te zeggen: Ik heb wil, ik heb emotie, ik heb verstand, ik heb nog verschillende andere mogelijkheden. Deze tezamen kunnen worden beschouwd als werkende krachten. Daarin komen nu bepaalde waarderingen een rol spelen. Waarderingen, die we licht en duister noemen of misschien drift of absolute passiviteit. Door ze in mij op de juiste manier samen te voegen verander ik datgene, wat ik innerlijk ben. Ik kan dus mystieke sferen ervaren, die ver boven mijn normaal niveau liggen, indien ik de waarden in mij op een bepaalde wijze groepeer. Nu is het gemakkelijk te herleiden. Door dat wat ik ben bewust en wetend zodanig samen te voegen, dat de juiste afstemming ontstaat, is voor mij het totaal van de kosmische, waarden (alle sferen etc. inbegrepen) bereikbaar. Waar ik alle sferen en waarden kan bereiken, kan ik de uitdrukking van de waarden en sferen te allen tijde in en vanuit mij tot stand brengen. Met de alchemistische filosofie moet je dan nog een heel eind verder gaan.

Ten derde: Ik kan slechts datgene tot stand brengen in mijzelf, wat ik buiten mij durf te zoeken; m.a.w.: de overpeinzing en de arbeid dienen samen te gaan. In de praktijk betekent het dit: Als je in jezelf waarden, mogelijkheden, betekenissen kent, dan zul je daaraan alleen een juiste uitdrukking kunnen geven, indien je buiten jezelf (in je laboratorium, in de wereld waarin je leeft) kunt proberen hoe deze waarden dienen te worden samengevoegd. Een experiment is niet bestemd voor stoffelijk resultaat, maar voor de erkenning van de juiste innerlijke procedure.

Daarmee heb ik nu geloof ik wel het merendeel van die regels genoemd, die van onmiddellijk belang zijn in mijn betoog en kunnen we aan de praktijk beginnen.

De wetten van Hermes zijn een oriëntatie. Ik heb u al gezegd: zij stellen eerder verhoudingen vast dan dat ze feiten weergeven. In ons leven zijn de verhoudingen, die wij als vaststaand veronderstellen, dat in feite niet. Ze kunnen voortdurend veranderen. Als ik verhoudingen vaststel, dan stel ik een positie van mijzelf t.a.v. iets anders vast. Zolang ik daarin geloof, blijft deze voor mij een feitelijke werkelijkheid. Pas op het ogenblik, dat ik begin te twifelen aan de feitelijke van de bestaande relatie, kan ik komen tot een nieuwe definitie van de relatie of de erkenning van een totaal andere relatie. Daar ligt praktisch eigenlijk al een heel grote waarde in, want we zijn geneigd om alles aan te nemen zoals het is.

U zit hier bij elkaar en buiten is het koud. U gelooft dat het koud is. We kunnen het niet helemaal constateren, maar u gelooft het. Zolang u blijft geloven dat het koud is, blijft het koud. Maar op het ogenblik, dat u zegt dat die koude u minder doet (u spreekt dus niet meer daarover), verandert het element koude t.a.v. u aanmerkelijk. Ze wordt n.l. veel beter te dragen. U kunt dus meer koude verdragen, indien u er niet bang voor bent of er niet aan denkt, dan als u er wel aan denkt. Maar waarom zou dat alleen gelden voor de kou. Dat geldt ook voor pijn, leed. Zou dat dan ook niet gelden t.a.v. een aantal beperkingen in ons leven, een redelijke beperking b.v.? Als ik zeg: Wij moeten dit stoffelijk kunnen uitdrukken, dan stel ik een beperking. Als ik aanneem, dat het materiële in feite onbelangrijk is en het alleen mijn uitdrukkingmogelijkheid zal betreffen maar nimmer mijn erkenningsmogelijkheid, dan word ik niet meer belemmerd door de stoffelijke rede.

Nu het vreemde: Ik kan nu het redelijk proces voortzetten dat op zichzelf dus materieel en materialistisch is, zonder dat de grenzen, die anderen daaraan hebben gesteld, mij nog hinderen om mijn mogelijkheden tot het uiterste uit te buiten. Zo kun je dus een veel scherper doorzicht krijgen. Als men u zegt, dat u nooit op het eerste gezicht kunt zien wie of wat men is of wat men wil en u gelooft dat, dan vliegt u er elke keer weer in. Zelfs indien u het constateert, gelooft u het nog niet. Dan zegt u: Nou ja, ik dacht even, maar ik heb me natuurlijk vergist. Op het ogenblik echter dat u zegt: Het is zeer wel mogelijk om de persoonlijke betekenis voor mij (dus nooit het werkelijke wezen van de ander in zijn totaliteit, maar de persoonlijke relatie tot mijzelf) op het eerste ogenblik te bepalen, dan is dit juist en zult u weten wat de mogelijkheden en eventueel de gevaren zijn tussen u en de ander. U komt dan tot een veel scherpere erkenning van de mensen.

Een ander voorbeeld: "Ik moet dit werk binnen zoveel tijd afhebben." Zodra u dit stelt, wordt de tijd belangrijker dan het werk. "Ik kan dit werk altijd op tijd klaar hebben." Hier is de tijd teruggebracht tot de omschrijving van een werkduur. Het werk is belangrijker geworden.

Alleen dit verschil in formulering van uw gedachten bepaalt een andere houding t.a.v. uw arbeid, uw taak en houdt daarmee tevens een andere vervulling van die taak in. U ziet: het is allemaal in het dagelijks leven zonder meer te gebruiken.

Hermetica is niet een wetenschap, die heel ver van u af ligt. Het is iets, wat u elke dag zult kunnen gebruiken, indien u ermee zoudt durven werken.

Ik heb u zo-even een voorbeeld gegeven van astrologische aard. Ik behoef niet te geloven in de invloed van de maan, de sterren of de planeten. Ik moet alleen maar aanvaarden, dat er beïnvloedingen kunnen optreden. Verder behoef ik niet eens te gaan. Vanaf het ogenblik, dat ik dat aanvaard, erken ik bepaalde beïnvloedingen. Ik kan ze nu constateren. Ik ben er niet meer kunstmatig blind voor. Zodra ik ze kan constateren, kan ik er rekening mee houden. Zodra ik er rekening mee kan houden, kan ik veel meer ermee bereiken. Ik kan mij dan n.l. richten op de invloed die ik heb.

Dat geldt ook voor de kracht. Als u zegt: "Ach, mensen, ik zou zoveel willen doen, maar ik kan het niet, ik heb er geen energie voor.", dan heeft u inderdaad, zelfs indien u energie heeft, de zaak afgesloten. "Ik kan niet." is de beste uitdrukking, die je kunt gebruiken, als je je vermogens wilt beperken. "Ik kan wel." kan leiden tot een overschatting van het eigen "ik", omdat men dit eigenlijk tegen beter weten in probeert door te zetten. Als ik zeg: "Wanneer ik begin, dan is er overal rond mij de kracht en de mogelijkheid om die taak verder te volbrengen." dan blijkt ineens dat het wel aanwezig is.

Hierin spreken trouwens ook kwesties van harmonie mee. Eén van de bekendste voorbeelden: U houdt van planten. De planten zullen bij u goed bloeien, zelfs al verzorgt u ze eigenlijk minder goed dan iemand, die slechtere resultaten heeft. Men zegt "affiniteit", maar in feite is het een harmonie. Diezelfde harmonie kan bestaan t.a.v. dieren. Ze kan bestaan t.a.v. bepaalde landschappen. Er zijn mensen, die in een moeras instinctief de veilige plaatsen vinden en dan door moerassen kunnen lopen waar anderen onvoorwaardelijk in wegzinken. Waar ik mij op instel en mij één ermee kan voelen, daar ben ik zodanig één mee, dat ik de eigenschappen daarvan ga erkennen en ze kan dirigeren volgens mijn bewustzijn, en dat is belangrijk. Als ik met een plant harmonisch ben, dan kan ik nooit van een roos een sering maken, maar ik kan wel de groeivorm en zelfs de bloeitijd van de roos beïnvloeden, als ik het wil.

Daar heeft u weer het typerende. Ik moet dus weer uitgaan van de naam. Ik heb reeds daarover gesproken. De naam van iets is de omschrijving van het beeld. Een naam, die voor mij niet verbonden is met een voorstelling, is niet bruikbaar voor beheersing. Zodra echter met de naam een voorstelling gepaard gaat (en dit hoeft niet noodzakelijkerwijze een vormomschrijving te zijn, dat kan ook een meer abstract begrip zijn, mits het voor u volledig kenbaar is), geeft het door die naam beheersing over hetgeen u noemt en zelfs de mogelijkheid om alle krachten daarin te richten volgens uw eigen wezen. Begrijp alleen, dat uw beheersing noodzakelijk is om dit verder tot stand te brengen. Ik geef u een heel eenvoudig voorbeeld van wat u kunt doen:

Iemand moet examen doen. U kent die persoon. Nu neemt u een willekeurig voorwerp, mijnentwege een schelpje of wat anders. U verbindt daaraan voor uzelf het denkbeeld: deze schelp, deze steen, dit potlood of dit mesje draagt de kracht in zich om dit examen harmonisch af te leggen, waarbij vraag en antwoord dus voortdurend in evenwicht zijn. Zolang u dat blijft beseffen (die binding in stand houdt tussen dat voorwerp en uzelf), kunt u dat aan een ieder, die examen moet doen en die u kent (u kunt het dus niet aan een willekeurige vreemde geven zonder dat u eerst naar hem heeft gekeken) mee geven. Die persoon zal dan een examen afleggen, waarbij hij een maximumprestatie volgens zijn vermogens levert. U kunt hem dus niet helpen om examens af te leggen, waartoe hij niet in staat is. Je kunt geen kind een universitair examen laten afleggen, bij wijze van spreken, indien het daarvan nog niets afweet. Maar je kunt er wel voor zorgen dat iemand, die een zekere kennis latent in zich heeft, plotseling die kennis paraat vindt. Hier heeft u een voorbeeld van hetgeen u met de menging van wat buiten en wat in mij is kunt doen.

Als ik nog een stap verderga, dan zeg ik. "Zo boven, zo beneden; zo beneden, zo boven." Ik wil boven mij (op hoger niveau) een zeker iets tot stand brengen. Nu kan ik dat niet in mijn wereld doen, maar ik kan het wel in mijn wereld a.h.w. uitbeelden. Ik kan voor mijzelf het

gebeuren in het klein scheppen, dat ik kosmisch verwezenlijkt wil zien. In het besef, dat wat hier bij mij gebeurt dus ook gebeurt op macrokosmisch en op microkosmisch vlak, kan ik mij harmonisch afstellen op een deel van de kosmos en daarin hetgeen ik hier ben mede verwezenlijken. Dit is dus de overdracht van bepaalde capaciteiten, gaven, denkbeelden en zelfs een middel om bepaalde kosmische werkingen te richten en tot stand te brengen.

Nu is de praktijk van de hermetica voor de meeste mensen een sombere. Ze gaan zich bezighouden met tovenarij. Dat is helemaal niet nodig. Als iemand, die erg veel van u houdt, u een briefje schrijft en u voelt door dat briefje, dat die ander met u verbonden is (u draagt dat briefje bij u), dan zult u daaruit kracht putten. Dat is bekend, dat komt veel voor. Als ik een bepaalde kosmische situatie of een kosmisch idee omschrijf en ik besef wat dit is en draag het bij mij, dan zal ik mij daardoor gesteund voelen, dus door de kosmische werkelijkheid die ik omschrijf. Menig talisman is niets anders dan een omschrijving van een bepaalde kosmische waarheid. Of je dat nu doet door daarin bepaalde engelen Gods te noemen aan wie ik eigenschappen toeken, een diagram te tekenen of desnoods een bede of een invocatie daarin te zetten, doet verder niet ter zake. Het gaat erom, dat wat ik weet, eigenlijk daarin is uitgedrukt. Geef ik die talisman aan een ander, dan geldt weer: ze zal werkzaam zijn zolang ik (de maker daarvan, degene die de ideeën ervan kent) dit wenst en mij ermee verbonden weet of voelt.

U zult zeggen: "Dan moet je voortdurend bewust ermee bezig zijn." Nee. Maar je moet niet bewust zeggen: "Nu ja, dat is afgedaan"; of: "Dat is voorbij." Op het ogenblik, dat je dat doet, werkt de talisman niet meer. Zolang je die talisman maakt en hem met de bedoeling dat die kracht actief is aan een ander geeft, blijft hij werken. Dat is bijgeloof volgens de moderne wetenschap. Daarom draagt men tegenwoordig geen echte talisman meer. Men heeft zijn geluksstuivertje, dubbeltje of kwartje; men heeft een gelukbrengertje; men heeft zijn kastanjes tegen de reumatiek en al die dingen meer. Toch is het gebruikmaken van tekens van een bewust omschreven kosmische verhouding uit de aard der zaak vruchtbaarder dan het gebruik van betrekkelijk willekeurige tekentjes, waarvan men eigenlijk de bedoeling niet helemaal kent en waaraan men zelf eigenlijk niet gelooft.

Dan heb ik nog iets over de harmonie. Als u ziek bent, dan kunt u heel vaak worden genezen door iets, wat die ziekte ook mede kan veroorzaken. Bepaalde vergiftigingen kun je vaak genezen door hetzelfde gif verdund toe te dienen. Er zijn bepaalde kwalen (u kent allemaal de entstof), die voorkomen, bestreden en soms ook genezen kunnen worden door hetzelfde gif in een verminderde of verzwakte vorm. Daarop is zelfs een hele geneeskunde gebouwd: de homeopathie. Wat is hier nu eigenlijk het beginsel?

Alles heeft zijn goede en zijn kwade kant, want het ligt er maar aan hoe ik het zie. Indien ik vergif toedien om daarmee te genezen en ik ben mij hiervan bewust, dan zal ik de genezende aspecten van het gif naar voren schuiven. Geef ik een geneesmiddel in met de bedoeling te vergiftigen, dan zullen de nevenverschijnselen daarvan onaangenaam zijn. Let wel, de mogelijkheden blijven bepaald door de aard van het vergif of van het geneesmiddel; maar de gevolgen ervan, dus de wijze waarop ze werken, kan ik voor een deel bepalen. Op die manier zou men dus een zieke kunnen genezen door iets meer te geven van hetgeen hij eigenlijk teveel heeft.

De moderne psychiatrie gebruikt dit principe enigszins. Tenminste de allernieuwste niet meer, wel de moderne. Als iemand n.l. door geestelijke overbelasting afstand heeft willen doen van zijn wereld (hij is dus in één schijnwereld gevluht), dan geeft men hem nog een dosis meer van de ellende van zijn wereld om hem terug te brengen. Dat noemen ze dan shocktherapie. Het vreemde is, dat het heel vaak werkt. Alleen, men vergeet één ding: dit kan alleen werken, indien ik daaraan een training verbind om de belasting zelf niet meer te zien als gaande boven de grens van mijn kunnen. Ik kan de belasting niet weg nemen, maar ik kan wel zorgen dat die last niet meer ondraaglijk heet. Het is precies hetzelfde met mensen, die één been hebben en zich daar diep ongelukkig bij voelen, totdat er iemand komt, die hen vertelt dat je zelfs met één been nog kunt zwemmen, in een auto kunt rijden en dat je nog heel veel andere dingen kunt doen. Voordat je het weet, groeit zo iemand boven zijn gebrek uit. Hij heeft nog steeds één been, maar het hindert hem niet meer in zijn geluk. Als dit in de praktijk bestaat, waarom zouden we dat ook niet op kosmisch terrein kunnen doen?

Als iemand zorgen, verdriet heeft, dan kan ik hem natuurlijk troosten, maar daarmee help ik hem niet. Ik kan zo iemand een schok toedienen; dus in een totaal andere toestand of voor

een totaal nieuw probleem plaatsen. Dat helpt misschien, maar dat is tijdelijk. Ik kan echter ook proberen datgene, wat voor de ander de oorzaak van het verdriet is, a.h.w. te projecteren naar die persoon, maar nu verbonden met een andere associatie, een andere betekenis. En als ik daarvoor geen kracht genoeg denk te hebben in mijzelf: rond mij is kracht. Laat mij me dan richten op een voorwerp, een wezen, een persoon, op God, op de Christus of op wat anders. En met dit denkbeeld voor ogen kan ik dan die projectie waarmaken en daardoor iemand helpen, niet om niet verdrietig meer te zijn (dat verdriet blijft wel even bestaan), maar om dit te overwinnen, om belangrijker dingen te vinden dan zijn verdriet.

We kunnen met de hermetica de dingen niet ongedaan maken, maar we kunnen daarmee de betekenis van de dingen veranderen, en met de betekenis hun plaats in de menselijke wereld en zelfs ook in de kosmische wereld. Wij kunnen van het lood van de ongebruikte menselijke emoties het levende goud van de kosmische erkenning maken. Wij kunnen van een eenvoudig feit in onze wereld een uitdrukking maken, die alle sferen beroert.

Misschien is dit alles nog niet praktisch genoeg. Laat mij dan beginnen met een paar heel eenvoudige regeltjes te geven, waaraan u misschien wat heeft.

Als ik een situatie schep analoog aan hetgeen ik wens, maak ik hetgeen ik wens waar maar op een ander niveau dan mijn eigen. Ik kan in mijn wereld elke geestelijke werking en kracht uitbeelden en waarmaken op geestelijk niveau. Wil ik echter iets op stoffelijk niveau waarmaken, dan zal ik uit de aard der zaak op geestelijk niveau eerst het beeld moeten scheppen, opdat het stoffelijk waar wordt.

Alles, wat door mij als harmonisch wordt erkend, werkt op mij in evenals ik daarop inwerk. Belangrijk is deze inwerking te erkennen in haar wederkerigheid, haar te gebruiken om een uitdrukking van mijzelf te vinden en verder haar ook te blijven erkennen, zodra de invloeden niet van mij, van het andere uitgaan. Daar, waar ik invloeden ontken, die van het andere tot mij komen, zal ik ook de invloeden, die van mij tot het andere kunnen gaan, moeten ontkennen. Ik kan dus nooit zeggen: Ik ben wel jouw baas, maar jij kunt nooit mijn baas zijn. Je kunt alleen zeggen: Op het ogenblik ben ik je baas krachtens de bestaande harmonieën.

De combinatie van de verschillende waarden en mogelijkheden, die wij op aarde zien, verandert hun betekenis. Indien wij de juiste combinatie weten te vinden, kunnen wij kosmische krachten en waarden uitbeelden, maar dan zullen door alle delen, waarin we dit tot uitdrukking brengen, eveneens die krachten tot ons komen. Wij kunnen onze eigen kracht misschien tot in het oneindige voor ons opvoeren op elk terrein, indien wij bereid zijn - en dat is nu juist het moeilijkste voor ons - om de combinatie, waarin die kracht tot uitdrukking kan komen, vanuit onszelf en voor onszelf volledig door te voeren en uit te beelden.

Zelfbeperking kan nooit zinvol zijn, zodra het gaat om de uitdrukking van mijn eigen wezen. Zij wordt echter uitermate zinvol, zodra het gaat om een communicatie met anderen. Indien ik mij in mijn communicatie met anderen bepaal tot die delen van mij, waarin ik met een ander harmonisch kan zijn, dan zal altijd een begrip en daarmee een samenwerking tot stand kunnen worden gebracht. Dit geldt ook voor b.v. een agens (een werkstof), die ik hier of daar wil gebruiken. Dit geldt voor kosmische invloeden, voor geesten enz.. Zodra ik mij beperk tot datgene, wat harmonisch is met het wezen van het andere en ik het andere voldoende ken, zal ik het kunnen gebruiken om mijn doeleinden te bevorderen.

Om van sfeer tot sfeer te kunnen gaan en van begrip tot begrip te kunnen klimmen zal ik steeds het wachtwoord nodig hebben. Het wachtwoord is de naam van de begrenzing; dus het verschil dat ligt tussen de wereld, die ik wil betreden en de wereld, waarin ik meen te vertoeven. Wilt u een andere sfeer binnengaan, dan moet u weten wat het verschil is tussen die sfeer en uw eigen wereld. Weet u dat, dan kunt u de z.g. Wachter aan de Poort gemakkelijk voorbij. Weet u dat niet, dan zult u altijd alleen uzelf en uw eigen angst ontmoeten en terugdeinzen.

Ik geloof, dat ik daarmee een redelijk praktische lezing heb gegeven, althans een inleiding. Ik hoop daarmee ook aanleiding te hebben gegeven tot een groot aantal vragen, want u zoudt hier niet aanwezig zijn, indien u zich niet interesseerde voor de hermetica.

De hermetica is echter pas belangrijk, indien ze niet de geheime of occulte wetenschap van anderen is, maar als ze onze erkenning van onze eigen mogelijkheden is, misschien krachtens

de wetten die vele mensen samen hebben gedragen vele erkenningen van vele geslachten, die zijn samengekomen in de z.g. werken van Hermes Trismegistos.

DISCUSSIE

❖ *Het volgende is uit de "KYBALION." Zowel het mannelijk als het vrouwelijk principe, dat in iedereen vertegenwoordigd is, zou zich, wat het mentale vlak betreft, manifesteren in het "ik"-aspect en het "mij"-aspect van het mentale zelf. Hierbij zou het "ik"-aspect in staat zijn om door actie van zijn wil het "mij"-aspect creatief te doen optreden. De scheppingskracht van het "mij"-aspect schijnt enorm groot te zijn, maar toch is zij zich ervan bewust dat zij van haar "ik"-partner of van een ander "ik"-aspect energie moet ontvangen om te kunnen creëren. Kunt u ons zeggen hoe wij dit proces in onszelf kunnen verwezenlijken?*

Uit de vraag blijkt reeds, dat je dat niet zonder meer in jezelf kunt verwezenlijken. Dan zou ik hier willen wijzen op hetgeen ik heb gezegd over de harmonische verhoudingen, waarbij tot uiting komt dat je in bepaalde gevallen, als je dit creatief effect - zoals u het wilt noemen - hier tot stand moet brengen, dat je dus a.h.w. de relatie moet hebben met het andere; en dat kan op heel veel manieren. Dat kan grootkosmisch geschieden, dit kan tot de microkosmos toe gevormd worden. Maar in alle gevallen is het nodig dat het "ik", zoals terecht werd opgemerkt, mentaal gezien niet uitgesproken vrouwelijk of mannelijk is, maar een menging van beide, een compenserende werking vindt. Dat kan een contact zijn met een medemens, met een geest. Het kan zelfs in sommige gevallen uit een landschap of uit een bepaalde sfeer ervaren, een bepaalde mystieke ervaring, een aanvulling krijgen en in zichzelf, waardoor dus het mannelijk en het vrouwelijk, dat mentaal bestaat, een volledigheid wordt, zodat er eigenlijk de perfecte hermafrodit ontstaat; een mentaal wezen, waarin over het algemeen maar tijdelijk - maar dan toch wel bruikbaar - de mannelijke en vrouwelijke aspecten beide evenwichtig vertegenwoordigd zijn, zodat een erkenning van de totaliteit mogelijk is. Indien je die totaliteit eenmaal hebt erkend, dan is het - dat blijkt ook wel uit de inleiding - zonder meer mogelijk, daar je het kent, te veranderen, zij het tijdelijk. Elke verandering, die wij vanuit onszelf en voor onszelf in de totaliteit tot stand brengen - of anderen daaraan deelhebben of niet - noemen wij een creatieve werking, omdat wij voor onszelf een mogelijkheid herscheppen, die in de totaliteit bestaat; en wel met uitsluiting van de andere compenserende mogelijkheden, die in die totaliteit evenzeer aanwezig zijn.

❖ *Ik wil graag weten of er een mogelijkheid is om je wil toe te passen op dat andere principe, waardoor je iets kunt creëren.*

Wat wilt u creëren. Wat noemt u creëren?

❖ *Ideeën voortbrengen.*

Ideeën zijn over het algemeen uitingen van erkende onvolmaaktheden of frustraties, op welk terrein dan ook, waarbij de idee in zichzelf een poging is om de compensatie te vinden. U moet begrijpen, dat het creatief proces, dat u hier bedoelt, niet de kosmische erkenning en de beheersingsmogelijkheid is, maar het voortbrengen van een omschrijving of benadering, waardoor compensatie voor een erkende eigen onevenwichtigheid tot stand wordt gebracht. En dat is iets, dat kunt u in uzelf met uw wil doen, mits u daarbij uitgaat niet van een wenselijke oplossing, maar van de bestaande frustratie. Als de wil zich op de frustratie richt en zegt: "deze moet worden aangevuld", ontstaat n.l. het z.g. schijnbeeld (astraal gezien zouden we spreken over een schil), die de compensatie vormt voor de tekorten, de frustraties, die we hebben erkend. Deze drukt zich dan weer af in het denken en geeft als zodanig een denkpatroon, waardoor de idee, de uiting tot stand kan komen.

❖ *Mag ik in verband met die mannelijke en vrouwelijke aspecten nog vragen, of er enige parallel te trekken valt met negatieve en positieve energie of ligt dat in een andere verhouding?*

Negatief en positief kunnen alleen bestaan in vergelijking tot elkaar. Elke energie in zichzelf is energie. Daar, waar die energie een vorm heeft die in staat is een andere energievorm te absorberen, spreken we van negatief. Laten we daarbij niet vergeten, dat bij de meeste elektronische en magnetische beginselen de z.g. negatieve kracht in feite de positieve of gevende kracht is, waarbij het dus alweer heel moeilijk wordt om tot een juiste definitie te

komen. Indien dat het geval is zeggen wij dat beide krachten elkaar moeten opheffen, willen wij tot een juist resultaat komen. Positief en negatief moeten even sterk zijn. Daardoor krijgen we de rusttoestand, waarin beide krachten in evenwicht zijn of gezamenlijk één kracht vormen. Op dat ogenblik (dan zitten we weer op het niveau van de creativiteit die ik in mijn eerste beantwoording bedoelde) zitten we met de creativiteit. We kunnen dus de totaliteit kennen en beseffen op een wijze, waardoor zij door ons beheersbaar wordt, maar alleen in die rusttoestand. Wat er dan is ontstaan, kan bij de mens soms als grondwaarde dienen voor het ontwikkelen van een idee, wanneer de onevenwichtigheid weer optreedt. Omdat men nu de totale waarde van de evenwichtigheid kent en kennis heeft van de omstandigheden of waarden, waarop men zich heeft gericht, is men dus ook in staat om die later te omschrijven. Omschrijving geeft een mate van beheersing. Door die mate van beheersing is een mate van verwezenlijking mogelijk.

❖ *Dus pas in die mate van erkenning ligt het onderscheid van het mannelijk en vrouwelijk beginsel?*

Mag ik het heel eenvoudig zeggen: Er zitten twee vogels in de boom. De ene vogel ziet een vrouwtje, de ander ziet een mannetje tegenover zich zitten. De mens ziet alleen twee vogels. Met andere woorden: die verschillen liggen voor een groot gedeelte in de waardering van de beschouwer. Het wonderlijke is dus, dat men sexualiteit bij de mens beschouwt als een polariteit; en dat is niet waar. Sexualiteit is een verscherpte uitdrukking van hetzij het ene, hetzij het andere aspect. Zelfs biologisch bezit de vrouw eigenlijk niets wat de man niet bezit en omgekeerd. Laten we het zo zeggen: het model is hetzelfde alleen de uitvoering is iets anders, een carrosserie verschil.

❖ *De functie is toch anders?*

De functie is niet anders. Zij is in de praktijk gelijk en wordt voor een groot gedeelte beheerst - zo vreemd als het moge klinken - door de mentaliteit. En aangezien de mentaliteit bij u zeer sterk aan het geslacht is gebonden, zal door het verschil in mentaliteit ook een sterk verschil in functionaliteit ontstaan; en dat is dan weer de basis van de maatschappij. De maatschappij zelf houdt eigenlijk die verschillen in functionaliteit vaak kunstmatig in stand.

Theoretisch is het dus mogelijk, dat de man niet slechts vrouw wordt, maar ook kinderen voortbrengt. Zoals het mogelijk is dat de vrouw man zou worden (met bepaalde hormonen zou dat wel tot stand te brengen zijn) en dat daarmee het evenwicht van haar interne secreties anders wordt en zij dus ook een vrouw kan bevruchten. Dat is biologisch bijna ondenkbaar voor u, dat kan ik me wel voorstellen. Maar bij lagere diersoorten komt dat wel voor. Tenslotte is dat ook bij een hoger georganiseerde soort denkbaar. En als het bij een hogere soort denkbaar is, waarom zou dat dan bij de mens niet zo zijn?

❖ *Is het niet zo, dat waar er ook gecreëerd wordt, beide principes aanwezig moeten zijn?*

Indien u dit mentaal stelt, heeft u gelijk. Indien u dit fysiek stelt, heeft u geen gelijk.

❖ *Is er mentaal gezien mogelijk wel van een microkosmische waarde sprake? Gaat dit door tot hogere niveaus?*

Als we spreken van een mentale waarde, dan spreken we van een voorstellingswaarde uit de aard der zaak. Zolang er voor de voorstellingswaarden een analogie of een kenbaar facet bestaat (in microkosmos of in macrokosmos), kan er een harmonische bestaan. Waar er een harmonische kan bestaan, kan een werking bestaan.

❖ *Ik moet het dus vanuit mijzelf als realisatiepunt voorstellen, dan is het realiseerbaar. Dus het is niet omgekeerd, dat het kosmisch als gegevens aan mij wordt opgedrongen, waarbinnen ik mijzelf moet realiseren?*

Nee. Het is zo, dat u kosmisch iets anders bent dan u nu denkt te zijn. Volgens sommigen is dat ook een groot geluk. Niet iedereen op aarde denkt er natuurlijk zo over. Kosmisch bent u het totaal van de mogelijkheden, die u ooit mentaal of op andere wijze zult kunnen realiseren. Het wordt u dus niet opgedrongen. Maar door het kader van uw kosmische totaliteit (uw kosmische persoonlijkheid) wordt wel het totaal van uw mogelijkheden - creatieve en andere - bepaald in alle voor u denkbare vormen, werelden, sferen tezamen.

❖ *Iedere oorzaak heeft een gevolg en elk gevolg een oorzaak. Hoe kunnen wij onze gedachtekracht aanwenden om andere gevolgen te veroorzaken dan die welke zich aan ons*

opdringen? Als het een kwestie is van attentie, belangstelling of wil, wat is dan bepalend voor de capaciteit om deze kwaliteiten te produceren?

U begint met iets wat ik opzettelijk niet heb geciteerd, n.l. oorzaak en gevolg. Oorzaak en gevolg is schijnbaar een wet van opeenvolging, maar is in feite alleen de vaststelling van een tweeledig facet van elk feit voor elke mens. Het feit is n.l. enerzijds voor de mens gevolg, wanneer hij ziet hoe het voor hem ontstaat. De werkelijkheid ziet hij niet. Het is dus gevolg en gelijktijdig een uitgangspunt van waaruit hij verder denkt; en als zodanig is het voor hem oorzaak voor verdere gevolgen. Het is dus niet iets verschillends. Oorzaak en gevolg worden door u teveel gehanteerd als twee verschillende waarden. Dat zijn ze niet. Het zijn twee facetten, twee benaderingen van hetzelfde. Dan begrijpt u dus, dat attentie, gerichtheid van wil e.d. hierbij alleen een rol spelen voor zover het uw eigen beschouwing zowel van de mogelijke oorzakelijkheid als van een mogelijk gevolg betreft. Anders gezegd: Wie door zijn attentie en belangstelling de feitelijke relaties of verhoudingen wijzigt, wijzigt daarmee wat hij ziet als oorzaak-en-gevolgwerking.

❖ *Volgens de wet van compensatie zou het vermogen van een mens om te genieten evenredig zijn met zijn capaciteit om te lijden. Dit laatste, voorrang hebbende, zou dan bepalend zijn voor de intensiteit van beleving. Ervaring leert echter ook, dat door "verharding" een zekere onverschilligheid optreedt en derhalve een vermindering van gevoeligheid. Wat is uw mening?*

Mijn mening is dat, ofschoon ook de wet van compensatie door mij niet werd genoemd onder de hermetische wetten (het is n.l. een kosmische wet, waarvan bepaalde hermetische uitdrukkingen bestaan, maar niet in de vorm waarin u dit thans hanteert), moet ik zeggen dat het vermogen tot lijden gelijk is aan het vermogen tot vreugde. Ontstaat er een vermindering van het vermogen tot lijden, dan zal een vermindering van het vermogen tot erkenning van vreugde eveneens optreden. Dat houdt dus in, dat een afstompingsverschijnsel bij een verder voortduren van een bepaald lijden niet zonder meer inhoudt, dat de capaciteit tot het ervaren van vreugde afneemt. Maar indien deze afstomping niet incidenteel is en op een bepaald geval doelt, maar op het totale vermogen tot lijden (vergeet niet, we hebben het hier niet over het fysieke, maar over het psychische), dan moeten wij ook stellen, dat het vermogen tot vreugde dus in gelijke mate zal afnemen.

❖ *Ja, maar, dat lijkt niet helemaal redelijk.*
Waarom niet?

❖ *Iemand, die veel lijdt en daardoor afstompt, veroorzaakt dat niet zelf.*

Iemand, die veel lijdt en daardoor afstompt veroorzaakt het wel zelf, omdat hij uit angst voor het lijden dat hij ondergaat elke andere mogelijkheid tot erkenning (weer uit angst voor het lijden) eveneens terzijde schuift. Een mens, die veel lijdt en daardoor wat men noemt afstompt (maar alleen op dit ene bepaalde aspect van lijden) en psychische gevoelig blijft voor alle andere mogelijkheden van lijden, zowel voor zichzelf als voor anderen, zal de totale mogelijkheid tot het erkennen van vreugde hebben in directe relatie tot zijn eigen psychische toestand. Laten we het zo uitdrukken: Als u een taart hebt en u bent zo bang, dat iemand haar in uw gezicht gooit dat u weg loopt, dan moet u er niet over klagen dat u er geen stukje van kunt eten.

❖ *Over Thoth-Hermes wordt gesproken als van een persoon, die een vorige incarnatie van Gautama de Boeddha zou zijn. Is er slechts sprake van een verzamelnaam of van een werkelijke leraar van de hermetica?*

Er heeft inderdaad een Thoth bestaan. Alleen, die Thoth is uit de voorgeschiedenis, uit de Atlantische tijd. En er heeft veel later een Hermes bestaan, die overigens niet van Egyptische of Griekse oorsprong was, maar van Myceense origine. Deze Hermes was inderdaad een wijsgeer en profeet. Hij leefde ongeveer 1.900 jaar v. Chr. Nu moet u goed begrijpen: Thoth was een grote wijze en een groot magiër. Velen, die nadruk wilden geven aan wat zij op dat terrein hadden erkend, zeiden dus niet: Dit is Piet Jansen en hij heeft dit ontdekt, maar: Dit heeft Thoth gezegd, om daardoor de aandacht te trekken voor hetgeen zij wilden zeggen. Datzelfde is met Hermes ook gebeurd. Die Hermes, heeft nooit Trismegistos geheten. Dat is een term, die pas later is gekomen. We komen die, geloof ik, het eerst tegen na de brand in het Serapeum (de bibliotheek in Alexandrië). Dat zal wel zijn geweest rond de geboorte van Christus of iets later.

Er zijn mensen, filosofen, geweest, die hun eigen erkenning en de oude boeken, waarvan de schrijver onbekend was, daaraan hebben toegeschreven. Als u weet, dat alleen aan Hermes zeker een 700 á 800 boeken worden toegeschreven en u weet hoe moeilijk het in die tijd was om te schrijven en u gaat verder na hoe daar begrippen en taal op geheel verschillende manieren werden gehanteerd, dan wordt het u duidelijk: dat kan nooit één persoon zijn geweest. Dat neemt niet weg, dat er een persoon heeft bestaan, die Thoth heette; dat er een persoon heeft bestaan, die Hermes, de profeet, werd genoemd, maar zij zijn niet te vereenzelvigen met de Hermes Trismegistos of Thoth-Hermes of Hermes-Thoth (dat varieert nog wel eens), die als bron wordt genoemd voor de hermetica, zoals men die heden ten dage kent. Daarom ben ik ook begonnen te zeggen, dat deze Hermes geen werkelijk persoon is. Het is een compositiefiguur.

❖ *De datering van Thoth, is die bekend?*

De datering van Thoth - ik durf het niet precies te zeggen - maar ik denk dat het tussen de 11.500 en 12.500 V. Chr. is.

❖ *Is zijn wijsheid met de uittocht uit Atlantis meegegaan naar Egypte?*

Ja, en ook de overlevering van zijn experimenten. Eén van die experimenten is n.l. aanleiding geweest tot een van de grote rampen. Nu moet u eens kijken. Thoth, Tod, dood enz.. Bij de noordelijke volkeren is vreemd genoeg die naam bewaard gebleven als die van de dood. Dat is waarschijnlijk te danken aan het feit dat een deel van hen de ramp heeft overleefd, terwijl in het zuiden, waar men alleen kennis met hem heeft gemaakt als een boven allen staande wijsgeer, een supermagiër, Thoth gelijktijdig een soort Heer van de onderwereld is. De ramp zit er dus wel bij, maar hij is bovendien de meester van de magie en van de magiërs; een soort schutspatroul.

❖ *Wat is het verband tussen de Serapis-dienst en degene, die in brieven van Meesters als Meester Serapis optreedt? In welke geestelijke orde is iets, hoofdzakelijk van die Serapis-dienst, terug te vinden?*

Ik geloof niet, dat er nog iets terug te vinden is. De werkelijke Serapis-dienst is eigenlijk uiteen gevallen in de tijd van de Grieken. Ze werd nog wel vereerd in het Romeinse rijk tot 200 na Chr., maar dat waren eigenlijk de kleine mysteriën geworden. De grote mysteriën zijn voor een groot gedeelte overgegaan naar andere tempels. Erfdelen zijn overgenomen door anderen. Daarom is van de werkelijke Serapis-dienst niet veel meer over. Het was een mystieke dienst, waarbij bepaalde mystieke belevingen een hoofdrol speelden en weer de aanleiding werden tot een meer fysiek-wetenschappelijk onderzoek.

❖ *Is de naam, die die meester hanteert meer een referentiegroep?*

Ja. Zoals u in de kabbala ook referenties aantreft aan personen, die hebben geleefd 400 na Chr., terwijl vaststaat dat de werken pas tot stand zijn gekomen ongeveer 1000 - 1100 na Chr.

❖ *Ik draag steeds 2 kastanjes in mijn zak tegen reuma. Het helpt me. Aangezien kastanje een vrucht is, gaat er inderdaad iets uit van de kastanje zelf?*

Er is wel iets te gebruiken van de kastanje. Laten we het zo zeggen: Op zichzelf maakt het weinig uit, zeker als het gedroogde kastanjes zijn. Het enige, dat u kunt zeggen is, dat de vrucht zelf in poedertoestand bepaalde extracten bevat, die als ze aan de lucht zijn blootgesteld, inderdaad bruikbaar zijn als medicijn. Ze hebben namelijk o.a. op de huid en indirect ook op de spieren een zekere tonische werking. Maar ze hebben een nevenverschijnsel, dat erg onaangenaam is: ze bevorderen n.l. ontzettend sterk de huidpigmentatie. Maar indien het u helpt, dan zou ik zeggen: Draagt u ze rustig bij U. Want als ze zo al niet een reëel geneesmiddel zijn, dan zijn ze voor u toch in ieder geval het symbool van een genezende werking of kracht, die u daardoor ongetwijfeld geniet.

❖ *Toen de alchemisten in hun laboratorium werkten, proeven namen, kwam daardoor automatisch een geestelijke verandering tot stand?*

Ja, zelfs voor de hele wereld. Ik vraag me wel eens af, of eigenlijk het werk van de alchemisten in de middeleeuwen en zelfs daarvóór, niet veel belangrijker is geweest voor de ontwikkeling van het Avondland (Europa) dan het Christendom. Het Christendom op zichzelf was alleen maar een wijze van leven. Maar de middelen, die de chimeia heeft gegeven door het werk van de alchemisten, bracht m.i. toch wel tot stand: o.a. de val van de ridderburchten; maar ook de conserveringstechnieken op bepaald terrein bracht verandering,

niet alleen in de verfstoffen maar ook in metallurgie. De praktische experimenten op zichzelf hebben dus al een heel grote invloed.

De geestelijke invloed van de alchemisten is moeilijk te schatten, omdat zij over het algemeen hebben moeten vluchten in het geloof. Buiten het geloof waren zij tovenaars. Binnen het geloof en gehoorzaam aan de kerk en de formuleringen van de kerk, waren zij getolereerde wijzen. Daar moeten wij ons niet in vergissen, want van de werkelijke alchemisten zijn er maar een paar, die een grote geestelijke invloed hebben gehad. Degenen, die als alchemist hebben gewerkt maar gelijktijdig vaak ook monnik waren, hebben een enorme geestelijke verandering tot stand gebracht.

Het is niet mijn taak om historisch daarop in te gaan. Engeland b.v. heeft een groot gedeelte van de mentale ontwikkeling van het volk te danken aan monniken, soms zelfs abten die alchemisten waren; en die mentale verandering had niets te maken met chemie. Ze had iets te maken met de chemie van de geest; met het woord, dat plotseling een andere wereld laat zien; met de gedachte-uitstraling waardoor zieken genezen en al wat daar verder bij te pas komt. De alchemisten hebben een heel grote invloed gehad. Hun invloed is echter hoofdzakelijk binnen de kerken gelegen en pas in de Parijse periode (1600 en later) kunnen wij eigenlijk pas spreken van alchemie, die ook buitenkerkelijk invloed heeft op het geestelijk leven en de aanleiding wordt tot de stichting van loges, welke voor die tijd wel bestonden, maar heimelijk.

❖ *Maar werd dat door de kerk getolereerd?*

De kerk tolereert alles wat haar aanzien ten goede komt. Al wat zich verzet tegen haar absolute macht of haar aanzien schijnt te schaden, verwerpt zij. De kerk is in de eerste plaats een machtslichaam.

❖ *Bestond er dan een band tussen deze alchemisten*

Ja.

❖ *Was het een mystieke school, behalve de kennis?*

Behalve de kennis ook wat de mystiek betreft, ja. Het is ook bekend dat Bacon een heel grote invloed heeft gehad tot in Duitsland en Rusland toe, hoofdzakelijk door zijn denken. Dit werd dan door reizigers overgedragen. Men bezocht elkaar en heel veel alchemisten zwierven van land tot land. In sommige gevallen probeerden ze zelfs om bekeerlingen te maken of mensen, die geïnteresseerd waren in de wijsgerigheid, te overtuigen. Het Leidse Manuscript, dat naar ik meen in Amsterdam is, is een aardig bewijs van zo'n trekkende alchemist. Dat waren dus mensen, die in hun eigen staat vaak een hoge rang hadden, die z.g. op reis gingen met een bepaalde bestemming, maar dan kans zagen om onderweg b.v. Frankrijk of Engeland aan te doen. Sommigen gingen naar Denemarken waar ook nogal wat alchemisten zaten, en Polen, vooral in de tijd van Jan Koswaski(?).

❖ *Is er nu een doorgaande lijn te trekken vanaf de grote mysteriën door naar de logica, die u zo net noemde; misschien in bepaalde ceremoniële groepen in deze tijd?*

Als we willen, kunnen we een rechte lijn doortrekken van heel veel groepen naar een heel ver verleden. Wij kunnen b.v. de theosofie nemen en dan zeggen: De theosofie in haar basis grijpt terug naar de vroege Hindoe-cultuur, en van die Hindoe-cultuur eigenlijk weer naar de vóór-Atlantische periode met Egyptische neveninvloeden. We kunnen zeggen: Een groot deel van de Maçonnerie (niet alles) kunnen we herleiden tot de Egyptische en Griekse mysteriën, terwijl andere delen weer te herleiden zijn tot de oude mysteriën. Er zijn dus wel lijnen aan te geven, maar zo'n lijn is nooit ongebroken. Als we dus spreken van een lijn, dan moeten we ons realiseren dat altijd ergens wordt gezocht naar de verbindingsschakel voor de ideeën, die nu bestaan in personen, die in feite niet behoorden tot Theosofen, Vrijmetselaren, Rozenkruisers of als een meester van dit of van dat, omdat zij de verbindende schakel vormen. Op die manier zijn er wel lijnen te trekken. Maar wat de denkbeelden betreft, er zijn op het ogenblik zeer veel disciplines van allerlei aard, die te herleiden zijn tot de grijze oudheid.

❖ *Kunt u een voorbeeld noemen van een Druïdische lijn?*

Denkt u eens aan de Witches van Engeland, die trekken een directe lijn naar de Druïden.

❖ *Ik bedoel eigenlijk meer een bestaande geestelijke stroming.*

Ik zou zeggen dat de White Witches een bestaande geestelijke stroming zijn, die veel sterker is dan u zich schijnt te realiseren.

❖ *Wilt u ons iets vertellen over de Tafel van Smaragd?*

Heel in het kort: De Tabula Smaragdis was een tafel (overigens niet gegrift in een smaragd, zoals men wel eens vertelt) van lapis lazuli, een blauwgroene steen, waarop een bepaalde spreuk stond. Ze werd gevonden bij het graf van een priester. De uitspraak komt neer op:

Voorwaar, ik zeg u en het is waar wat ik u zegt, etc. etc. (ik vertaal nu maar even), zo het boven is, zo is het beneden, etc. Het is een vaste spreuk. Nu komt die spreuk voor in de hermetica. En omdat ze op de Tabula Smaragdis is gevonden, heeft men die vaak vermenigvuldigd. Men heeft er vele afbeeldingen, afschriften en vertalingen van gemaakt en zo is dit bekend geworden als een van de hermetische principes, omdat het n.l. een van de heel weinige hermetische punten is, die men inderdaad in de oudheid heeft gevonden en waarvan men zeker weet: dat bestond zoveel jaren geleden reeds.

❖ *Hoe leer ik de wachtwoorden kennen? Is dat een kwestie van inwijding?*

Het is een kwestie van beseffen. Een wachtwoord is het erkennen van een idee en het vinden van de klankcombinatie, die voor u de idee uitdrukt. Het wachtwoord is dus niet voor een ieder gelijk of heeft dezelfde betekenis, zodra het om sferen gaat. Wat betreft de wachtwoorden van meer materiële organisaties, die komt u inderdaad alleen door inwijding te weten.

❖ *U bedoelt de stoffelijke organisaties?*

O, u bedoelt ceremonieel gesproken? Er zijn nog wel andere mogelijkheden, maar daar zullen we nu maar niet op ingaan.

❖ *Je kunt je wezen niet veranderen, maar kun je jezelf verbeteren?*

Als je je wezen niet kunt veranderen, dan kun je jezelf ook niet verbeteren. Verbeteren impliceert veranderen. Het enige wat je kunt doen is de uiting, die je aan je wezen geeft, verbeteren. Je kunt n.l. kiezen voor bevordering van alle harmonische aspecten t.a.v. de wereld en je erkenning voor de disharmonische aspecten. Om u een voorbeeld te geven: Er zijn mensen, die zich voortdurend bezighouden met nutteloze kritiek. Daardoor maken zij zich blind voor de vele positieve waarden en mogelijkheden die er bestaan. U zult wel begrijpen, dat dit dus voert tot een negatieve houding, maar ook tot allerhande spanningen, die niet nodig zijn. De persoonlijkheid blijft dezelfde, indien die persoon positief denkt, maar de inwerking, die de wereld op hem heeft en die hij op de wereld heeft, is een andere geworden.

❖ *Maar wordt hij geen beter mens, als hij harmonisch gaat denken?*

Je bent een beter mens op het ogenblik, dat je voor anderen harmonie betekent. Dus niet, dat je harmonisch denkt, maar dat je voor anderen harmonie leert betekenen, onverschillig hoe.

❖ *Heeft onze uitdrukking "hermetisch gesloten" ook te maken met de hermetica?*

Hermetisch betekent volledig, luchtdicht. Hermetisch gesloten geeft dus aan, dat er niets in of uit kan gaan. Men nam aan dat de werkelijke hermetica het eigendom was van een bepaalde groep ingewijden (zo noemde men dat) of filosofen of wijzen, waarbij een leek de hermetische waarheid en de begrippen kon horen vertellen, zonder dat hij daarin kon doordringen; dus eigenlijk ondoordringbaarheid voor de leek. Indien u het begrip in die zin hanteert, zoudt u mij als een soort sluiswachter kunnen beschouwen of als een soort inwijder, wanneer ik probeer u duidelijk te maken dat de hermetica eigenlijk heel gewoon is, indien je in je eigen begrippen leert vertalen wat ze zeggen. Maar ze heeft een dubbele bodem en daardoor kun je je wel eens vergissen.

❖ *Hoe komt het eigenlijk dat de hermetische wetten worden toegepast, zonder dat men die wetten nog kent?*

Ik denk, dat men de wetten vaak kent, zonder dat men in staat is ze te formuleren, omdat men niet altijd voor de eerste keer als mens op aarde leeft.

❖ *Wat u gedaan heeft vanavond, is dat hermetisch geslotene voor ons open te maken.....*

Nou, dat vind ik een heel mooie verklaring. Ik hoop, dat het waar is. Wat ik heb gedaan, is: proberen de gesloten wereld van allerlei mystieke en kosmische wetten en waarden toegankelijk te maken voor degenen onder u, die - doordat zij ze niet konden begrijpen - er niet toe zouden komen om ermee te werken of zich er verder mee bezig te houden. Als ik daarin ben geslaagd, dan vind ik dat een heel compliment.

❖ *Ligt er in het uitspreken van de klankwaarden ook een wat men noemt mantram-werking?*

Deze berust op iets anders. Ik wil het wel heel in het kort zeggen: De mantram berust op een aantal geluidstrillingen, die gezamenlijk een inwerking hebben; die kan astraal zijn. Ze is zeker ook mentaal. Ze veroorzaakt mentale resultaten en daarnaast fysieke. Die trillingen worden dan gebruikt om de lichamelijke toestand zodanig te wijzigen, dat mentaal bepaalde mogelijkheden ontstaan en astrale aanpassing aan een hoger niveau plaats vindt.

❖ *Ik heb het gevoel dat een heleboel mensen, als je zegt "zo boven, zo beneden; zo beneden, zo boven", dat een geweldige desillusie zullen vinden.*

De meeste mensen hebben het gevoel dat boven beter is en beneden beroerder. Het is altijd beter daar, waar je niet bent. Dat is bij vele, mensen zo. Maar ik geloof, dat dat iets is, waarover men niet teveel drukte behoeft te maken, omdat "zo boven, zo beneden" geldt voor de waarde, de wetten, de condities en de mogelijkheden, daar de instelling van het eigen wezen bepalend is voor de betekenis, welke die dingen voor u hebben.

Er heeft eens iemand gezegd: "De hel betekent eenvoudig: in de hemel zijn en God aanschouwen, zonder dat je het durft of wilt verdragen." Daar heeft u misschien de beste definitie, die er ooit van de hel is gegeven. Dat maakt meteen duidelijk, waarom ik zeg, dat je je eigen benadering kunt veranderen, zonder dat de werkelijkheid verandert.

❖ *(vraag niet verstaanbaar)*

Je kunt van jezelf nooit iets kwijtraken. Maar om harmonisch te zijn met anderen, die niet een aanvulling vormen op je wezen of persoonlijkheid, zul je bepaalde delen van je persoonlijkheid a.h.w. tijdelijk moeten uitschakelen. Harmonie zoeken met anderen betekent dus je eigen "ik" zodanig afstellen, dat alleen de eigenschappen, waarin een harmonie bereikbaar is, tot uiting komen. Als ik u een raad mag geven, wanneer u het probeert. Begin alstublieft eenvoudig. U kunt beter een harmonie opbouwen en uitbreiden dan een harmonie veronderstellen als mogelijkheid, waarbij dan later blijkt dat ze door wanbegrip tot disharmonie wordt.

❖ *Heeft de grote wijsheid, die zo lang geleden al in het denken van aardse wezens was gegroeid, zich voortgeplant, of zijn er perioden dat zo iets weer verdwijnt?*

Een wijsheid, die in een individu bestaat, verdwijnt nooit meer. Het kan zijn, dat ze tijdelijk op aarde niet geuit is, maar dan blijft zo toch bestaan. Wat betreft de hermetica, waarover wij spreken, kunnen we zeggen dat er ook op aarde in alle tijden altijd mensen zijn geweest, die de hermetische waarden, de kosmische wetten e.d. hebben gekend en uitgedragen, ook al formuleerden ze het allemaal weer een beetje anders.

Ik heb het u al gezegd: ik heb alleen maar geprobeerd een wereld toegankelijk te maken vanavond. Sommigen zullen me daarom wel een heel vervelend ventje hebben gevonden, anderen hebben me onvolledig gevonden, weer anderen meenden dat ik te weinig op iets inging misschien, maar ik had me een doel gesteld. Ik heb mij ten doel gesteld u duidelijk te maken, dat de hermetica, de hermetische wetten, praktisch bruikbaar zijn. In uw dagelijks leven, in uw denken hebben die hermetische wetten betekenis. Zodra u ze wilt gebruiken voor iets hogers of iets groters, dan is het twijfelachtig of er resultaat komt. Zodra u ze echter voor uzelf toepast en zelf hanteert, blijken ze wel degelijk bruikbaar te zijn. U moet daarbij rekening houden met het volgende.

Je kunt de hermetische wetten nooit gebruiken tegen je eigen wezen in. Dus als u denkt, dat die hermetische wetten zeggen dat u b.v. spek moet eten en u lust het niet, begin er niet aan; zoek dan maar een andere weg. Ga nooit tegen uzelf in, maar leer wel te beperken, waar dit nodig is en tevens die beperkingen onmiddellijk ongedaan te maken of te verbreken waar de noodzaak ervoor niet meer aanwezig is. Dit is een heel belangrijk punt. Vele mensen beperken zich te zeer, omdat ze daarmee menen goed te doen; maar in feite verminken ze zichzelf.

U heeft een persoonlijkheid, die u niet kunt veranderen. In die persoonlijkheid zijn een groot aantal facetten, die elk voor zich positieve betekenis en waarde hebben, indien ze op de juiste manier worden gebruikt. Als u een deel van de mogelijkheden van uw persoonlijkheid voortdurend uitschakelt, dan zult u ze niet meer kunnen gebruiken op het ogenblik dat u ze voor een juiste, harmonische werking, op welk terrein dan ook, nodig hebt. Je kunt met gebruikmaking van die wetten, die men dan hermetisch of geheim noemt, vaak veel meer bereiken, ook in uw dagelijks leven, dan u doet. Maar dan moet u ook leren eerst uzelf te aanvaarden zoals u bent en te werken met die eigenschappen, die u erkent als deel van uzelf.

U moet niet proberen uzelf aan de wereld te verklaren waarom u zo bent in de wereld. U moet eenvoudig zijn wat u bent en dan zien welke kanten van dat "ik" bruikbaar zijn op een bepaald

moment, welke harmonische noodzaken en mogelijkheden u erkent. En dan moet u dat deel van uw wezen gebruiken, dat daarvoor op dat ogenblik de juiste harmonie schept.

U moet niet proberen om alles a-priori naar - wat men noemt - een hoger vlak te transponeren. Soms lukt dat, maar in vele gevallen wordt het een jammerlijk mislukking. Transponeer de dingen alleen dan, indien er geen andere mogelijkheid overblijft. Probeer ook niet een vervangende uitdrukking te vinden voor dingen, die u bewegen. Wie probeert met vervangingsmiddelen te werken, zal in vele gevallen juist daardoor (en dat zult u waarschijnlijk wel eens hebben ontdekt of ervaren) vaak zichzelf schade berokkenen. Als wij zien, dat een bepaald iets niet bereikbaar is op een gegeven moment, laat ons dan zoeken naar iets anders wat wel bereikbaar is, waarmee we harmonisch kunnen zijn; zo boven, zo beneden; zo beneden, zo boven.

Dat wat wij in de kosmos zijn, maken wij ergens waar in elke wereld waarin we leven. Maar we kunnen het pas harmonisch en volledig waarmaken, als we beginnen met onszelf te aanvaarden zoals we zijn. Dat betekent dat we dus de wereld ook moeten aanvaarden zoals die is. Pas als we die twee dingen hebben geaccepteerd, zoals we ze zien en beleven, kunnen we immers de verhouding, die er bestaat tussen ons en de wereld, veranderen.

Ik heb geprobeerd u duidelijk te maken, dat dat kan. Velen van u zullen dit nog een keertje moeten nalezen, daar ben ik van overtuigd. Sommigen menen, dat ze zichzelf daarin hebben herkend. Die zou ik graag de raad willen geven om nog eens even na te denken, want dan zie je ook bepaalde tekortkomingen van jezelf; vaak tekortkomingen juist aan daadkracht, aan harmonisch vermogen enerzijds en anderzijds aan een teveel aan pessimisme of onverschilligheid. Ga die dingen eens na. Overdenk ze. Zeg niet: O, dat heb ik altijd gedaan. Vraag u niet af, of u die wereld kunt veranderen, want dat kunt u toch niet. Vraag u eenvoudig af, of u uw relatie met de wereld misschien kunt veranderen, dat is heel wat belangrijker.

U kunt nooit uzelf genoeg zijn. Onthoudt dat. Maar u kunt alleen waarlijk de wereld, de kosmos, God dienen, indien u genoeg uzelf bent.

Als ik u dat vanavond allemaal een beetje aan het verstand heb mogen brengen, dan geloof ik dat we gezamenlijk een heel nuttige taak hebben verricht. Dan heb ik u alleen nog te danken voor uw aandachtig gehoor, uw vragen. De geschiedenisles, die er tussen door kwam, moet u me dan maar niet kwalijk nemen. Ze werd uitgelokt. U moet me ook niet kwalijk nemen, dat ik u niet ga inlichten over bepaalde dingen, die in de materie bestaan, waarmee u toch niet te maken hebt, tenzij u ervoor rijp bent. Waarom zou ik u dan vertellen over dingen, waaraan u toch niet kunt komen? Het is zoiets als een kind vertellen in een tijd dat iedereen honger lijdt, dat ze in een ander land heerlijk slagroomijs eten. Ik geloof niet, dat dat zin heeft.

Werk aan uzelf en u zult ontdekken, dat de harmonieën, die er voor u bestaan, zich zullen uitbreiden en in vele gevallen bepaalde stoffelijke contacten of ontwikkelingen met zich brengen. Daarmee wil ik dan volstaan.